

РЕШЕНИЕ

№ 2696

гр. София, 21.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3737** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Д. М., непридружен непълнолетен, гражданин на А., чрез адвокат П. Ж. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед № 517з-1240/21.03.2021 г. на Началника на група „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място], с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка „Краткосрочно настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция““. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. Не е съобразено обстоятелството, че Д. М. е непридружен непълнолетен. И. са доводи, че заповедта е издадена в противоречие с разпоредбите на чл. 7а от ЗЧРБ и чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощеният от него адвокат Ж. поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, се явява лично и оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 517р-5851 от 21.03.2021 г. на полицейски инспектор при група „Миграция“ при ОД на МВР, С., на 21.03.2021 г. в района на [населено

място], [община] са установени 30 чужди граждани без документи за самоличност, представящи се за граждани на А. и П., между които и оспорващия Д. М.. С лицата са проведени беседи, при които е констатирано, че същите са влезли незаконно на територията на страната и целта им е да стигнат до Германия. Поради това, че чуждестранните граждани нямат документи за самоличност и има опасност да се укрият, е направено предложение на същите да се наложат принудителни административни мерки на основание чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ - „Краткосрочно настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“.

Описаните обстоятелства са мотивирали Началника на група „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място] да издаде оспорената заповед на основание чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ.

Със заповед № 517з-4384/05.12.2018 г. Директорът на ОД на МВР, [населено място] е оправомощил Началниците на групи „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място], да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни кога оспорената заповед е съобщена на чужденеца, поради което следва да се приеме, че подадената на 13.04.2021 г. директно в АССГ жалба (вх. № 12828), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 13 от ЗЧРБ, а именно, че задържането на чужденеца е необходимо за провеждане на действия по първоначална идентификация.

В оспорения акт е отбелязано, че Д. М. и Х. М., и двамата непълнолетни са били придружени от Н. М. – пълнолетен. Не е отбелязано каква е родствената връзка между тримата.

Настоящия съдебен състав не може да приеме направеното от ответника по време на проведеното по делото открито заседание уточнение, че в присъствието на заклет преводач, Д. М. и Х. М. са казали, че са братя на Н. М.. Ако това наистина беше така, това обстоятелство, следваше да е отбелязано изрично в оспорения акт.

В тази връзка, съдът намира, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 170, ал. 1 от АПК, като не е установил изрично родствената връзка между непълнолетния Д. М. и лицето, за което се твърди, че придружава Н. М..

Следва да се отбележи, че това обстоятелство практически няма съществено значение за спора. В тази връзка е неоснователно позоваването на адвокат Ж. на разпоредбата на § 2, т. 3 от ДР на ППЗЧРБ, според който "лица, отговорни по силата на обичая" за непридружен малолетен или непълнолетен чужденец са пълнолетните роднини по права възходяща линия без ограничение в степените, както и пълнолетните роднини

по съребрена линия до трета степен включително. Това разяснение е дадено от законодателя единствено с оглед изясняването на кръга от лицата, които могат да присъстват на интервю с непълнолетно лице по чл. 63к, ал. 6 от ППЗЧРБ.

Обща дефиниция на понятието „непридружен“ е дадено в разпоредбата на § 1, т. 4 от ЗУБ, според която "Непридружен" е този малолетен или непълнолетен чужденец, който се намира на територията на Република България и не е придружен от свой родител, настойник или попечител.

В разглеждания казус административният орган твърди, че Д. М. е брат на оспорващия. Съгласно цитираната дефиниция на понятието „непридружен“, той не може да придружава непълнолетното лице, придружител, на което придружител може да бъде единствено негов родител, настойник или попечител.

Във връзка с изложеното следва да се приеме, че Д. М. е непридружен непълнолетен и като такъв с оглед на изричната забрана, по чл. 44, ал. 9 от ЗЧРБ, не може да бъде настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

Съдът напълно споделя доводите, изложени в жалбата за допуснати нарушения в хода на административното производство на разпоредбите на чл. 7а от ЗЧРБ и чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето.

Според първата норма, непридружените малолетни и непълнолетни лица се представляват в производствата по този закон от дирекция "Социално подпомагане" по местопребиваването им, а според втората, детето има право на правна помощ и жалба във всички производства, засягащи негови права или интереси.

По преписката няма данни в хода на административното производство по издаването на оспорения акт, на Д. М. да е осигурена правна помощ или представителство от дирекция "Социално подпомагане".

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, но при съществено нарушение административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М., непридружен непълнолетен, гражданин на А., чрез адвокат П. Ж. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 Заповед № 517з-1240/21.03.2021 г. на Началника на група „Миграция“ при ОД на МВР, [населено място], с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка „Краткосрочно настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.